

Bůh zůstává svátostnému spojení věrný i tehdy, když je člověk zavrhne.

Tento dopis byl adresován arcibiskupovi [nyní Kardinálu] Gerhardu Ludwigu Müllerovi s poděkování za jeho obranu učení církve na svědectví o síle milosti ve věci nerozlučnosti manželství a k debatě týkající se civilně znovuodaných a svátostí.

dne 1. prosince 2013

Vážený otče arcibiskupe Müllere,

píši Vám dnes, abych poděkovala za Vaši aktuální Instrukci o přijímání pro ty, kdo jsou znovusezdaní. Doufám, že se jí věřící a biskupové, kněží a řeholníci, kteří je vedou, budou řídit.

Tím, že se Instrukce zaměřuje na eucharistii, přitahuje nás k prameni nejhlubšího štěstí, jediného trvalého štěstí. Učí nás vážit si věrnosti církve v učení o manželství a eucharistii. Navíc osvětluje cestu pro lidi, kteří jsou zamotáni v těžkých situacích. Společnost takové světlo nenabízí, pouze církev. A ještě důležitější je, že to světlo také udává směr těm, kteří se ještě nezamotali, tím že jim ukazuje, jak se vyhnout problémům a bolesti spojené se vstupem do nesvátostného svazku, které jsou tak rozšířené, že si vyžádaly tuto instrukci.

Abych tak trochu potvrdila Instrukci, ráda bych ve vši skromnosti sdělila svůj příběh a to, co jsem se naučila v mém rozbitém a přece pozeňnaném manželství.

Vdala jsem se v jednadvaceti letech. Do té doby jsem vyrůstala ve velké katolické rodině. Moji rodiče se cítili hluboce vázáni svému manželství, nám dětem a církvi. Předpokládala jsem, že když uzavřeme svátostné manželství, bude můj manžel mít stejný přístup.

Po třech letech manželství mě manžel poprvé opustil asi na tři měsíce a vrátil se krátce před narozením našeho druhého dítěte. Krátce po narození našeho třetího dítěte, které je těžce postižené, odešel manžel na několik let. Tento syn, kterému je teď přes 30 let, stále žije se mnou. Když se manžel vrátil, zažili jsme dlouhé období stability, než zase odešel, když byly nejmladšímu dítěti dva roky. Od té doby se nevrátil.

Ačkoliv po každé, když mě manžel opustil, předpokládali někteří v mém okolí konec našeho manželství, a očekávali se samozřejmostí nového muže v mém životě, já jsem věřila církevnímu učení o manželství a věděla, že můj slib byl na celý život a umíněně trvala na tom, že je nový vztah nemožný, protože jsem „vdaná“.

Když se dívám zpátky, žasnu nad silou přesvědčení, která musila být zvláštní milostí, protože jsem v době těch prvních rozchodů byla vyděšená, nemocná, bez prostředků, zlomená a osamělá. Jsem obzvláště vděčná za učení mého malého katechismu, který mě vybavil jednoduchými formulacemi o manželství, hříchu a svátosti a zdržení se příležitosti hříchu, protože to byla záchranná lana v dobách krize, kdy byla hluboká reflexe nemožná.

Jak každá ta citová bouře minula, bylo mi jasné, že nejsem sama. Začala jsem si uvědomovat toho, že Duch Svatý je se mnou stále přítomen, stále věrný našemu manželství. Že On, stejně jako můj manžel a já, uzavřel smlouvu v den uzavření našeho svátostného manželství. Že Bůh zůstává věrný ve svátosti až do smrti mé nebo mého manžela a i když jeden z manželů zradí, nebo dokonce oba opustí manželství, Ježíš zůstává, čeká a vyhlíží náš návrat stejně, jako čeká ve svatostánku zavřeného kostela. Když se mi tohle vyjasnilo, věrnost manželství se stala snadnou. Jaký muž, jaké zajištění by mohlo stát za to, opustit Boha.

Co jsem od té doby objevila?

Bůh se nenechá zahanbit; On se štědře stará. Nevím jak, ale stále máme dost – všechno vždycky nějak vyjde.

Objevila jsem také, že manželské povinnosti stále platí. Přese všechno mám povinnost vychovávat a vzdělávat děti. Mám úkol dostat je, mého manžela a sebe do nebe, což je možné docílit modlitbou důvěry a obětováním jak konkrétních potíží odděleného manželského života tak denních povinností. Protože manžel chybí, žiji v celibátu, ale i tak zůstává mé manželství otevřené životu. Když zemřela moje sestra v roce 2005, přijala jsem její děti ke svým.

Objevila jsem, že je možno žít celibát s radostí a že se mohu k manželovi chovat milosrdně. A že příklad mé věrnosti uchránil mé děti od mnoha nejtěžších důsledků rozbitého manželství. Objevila jsem Marii svou matku a svatého Josefa, který se stal opravdovým pečujícím otcem mé domácnosti.

V našem rodinném životě je spousta příběhů o milostech, nezasloužených ale vděčně přijatých, ale pro tento dopis jen řeknu, že jsem šťastně vdaná po více než 40 let. Prála bych všem manželům a manželkám v mé situaci, aby si dali čas a prostor uvědomit si, že volba není mezi životem v osamění a životem s novým partnerem, ale životem s Ježíšem se vším pozeňnaním, které přináší. Prála bych jim, aby zažili stejné pozeňnaní jako já, navzdory všem mým nápadným nedokonalostem.

Jsem vděčná za rozhodnutí zůstat věrná (což by bylo mohlo tak snadno dopadnout jinak), protože Bůh pozeňnal můj život a mou rodinu měrou nesrovnatelnou s mým chatrným „ano“. Při tom všem jsem se naučila oceňovat krásu a sílu svátosti manželství. Postupně mi svítilo, že bych nikdy nemusela dojít k tomuto poznání, kdyby moje manželství bylo stabilní. Bylo nezaslouženým privilegiem zakusit Boží věrnost svátostnému svazku, i když byl ten svazek přerušen. Tak nádherná je Boží věrnost, to je skutečnost, kterou bych chtěla sdělit všem svátostně oddaným bez ohledu na jejich situaci.

Mám kolem sebe přátele, kteří udělali jiné rozhodnutí a zkusili zahojit svá zlomená srdce náhradními vztahy. Nevidím do jejich srdcí a do jejich duší, ale

když je z venku pozorují, naslouchám jim a sleduji je jak léta běží, zdá se, že problémy, které chtěli řešit se zakotvily a budoucnost, kterou chtěli zajistit, nevyšla a v mnoha případech došlo k větším zraněním.

Nejsmutnější na tom, dovolit rozvedeným a nesvátočně oddaným přijímat eucharistii je, že se zapomíná na Ježíše čekajícího v jejich svátostném manželství. Kdyby se vrátili k Ježíši, přivítal by je a mohli by ho opravdu přijmout. Ve skutečnosti chtějí lidé přijímat Ježíše ve svátosti eucharistie ale ne ve svátosti manželství, a tak vzniká nemožná kontradikce. Pravda, většina těchto nešťastníků to neví, tak nedostatečná je katecheze, zvláště v přípravě na manželství. Zprostředkování „skutečné přítomnosti Boha v manželství se mi zdá být tím nejdůležitějším, co by měli biskupové oslovit na synodách o rodině 2014 a 2015 ve vztahu k Vaší instrukci.

Když lidé v nesvátočném manželství cítí volání Krista, nechápou, že jeho volání přichází z jeho přítomnosti ve svátostném manželství, kde drží stráž bez ohledu na to, jak dlouho bylo opuštěné. Doufám a modlím se, aby biskupové pomohli současníkům pochopit krásu pravdy.

Chápu problémy, které mohou nastat při rozdělení nesvátočného vztahu, zvláště když jde o děti, ale milost svátosti manželství je nekonečně schopna hojit a pomáhat nad naše chápání. V takových situacích Bůh na své děti nezapomíná.

Nedávno jsem oslavila výročí své svatby. Je to pro mne den díkuvzdání za manželství, pošramocené a rozbité, protože to je, kde dobrý Pán působil v mém životě tak laskavě, aby mi dal štěstí. A když Bůh může přinést takové štěstí do mého života, může a přinese je každému, kdo mu to dovolí.

Ještě jednou děkuji za Vaši skvělou práci. Bůh Vám žehnej.

<http://voiceofthefamily.info/wordpress/?p=941>

Příčiny rozpadů manželství

David Prentis

Žijeme v době, kdy až polovina manželství ztroskotává. Nebylo to tak v minulosti. Na západě rostla čísla rozvodů ve 20. století, hlavně od 60. let; v ČR za totality byly rozvody dost časté, od sametové revoluce jsou velmi časté, asi 50% manželství. Z čeho to je? Důvody jsou různé.

Příbuzní z Kanady nás informují, že mladá generace tam nespěchá do manželství. Raději žijí na hromádce, protože tím platí méně daní. Stejná situace zřejmě existuje v jiných zemích. Bylo by naivní myslet, že zákonodárci nevědí, co dělají. Zřejmě nechtějí manželství podporovat, spíše od něj odradit. Je tendence vidět lidi především jako jednotlivce. Není zájem podporovat stabilní manželství a rodinu, kterou potřebují děti pro zdravý vývoj. Je naopak vidět tendenci novodobého socialismu převzít výchovu dětí státem. Děti v nestabilní rodinné situaci jsou víc ovlivnitelné státem a tím manipulovatelné a konformní k dnešní bezbožné ideologii.

Dalším problémem je universální užívání antikoncepce, a to především ve formě hormonální antikoncepce, která je na západě běžně dostupná od 60. let minulého století a od 90. let v ČR. Antikoncepce se stala neodmyslitelnou součástí života občana. Tento vývoj měl dalekosáhlý vliv na vnímání smyslu

lidské sexuality. Dříve chápali lidé, že sexuální aktivita mohla mít za následek početí dítěte. S antikoncepcí je „problém dítě“ vyřešen. V takové situaci není nutné, aby byla sexuální aktivita omezena na manželství. Vždyť „se nemůže nic stát“, tj. žádné dítě „nehrozí“. Z tohoto přístupu vnikl dnešní promiskuitní životní styl. Takový přístup k sexualitě se děti učí v bezbožné sexuální výchově: dělej, co chceš, s kýmkoliv, pokud ten partner souhlasí. Používej antikoncepci, a když selže, je vždy možnost potratu. S tím přístupem začínají některé dospívající děti svůj pohlavní život již ve 13. letech. Nikdo jim zřejmě neříká, že tento způsob života má za následek nebezpečí pohlavních nemocí, které mohou být nejen nepříjemné, ale někdy neléčitelné, případně smrtelné (HIV), nebo mohou působit i neléčitelnou neplodnost.

Promiskuitní způsob života ovšem nemá vliv jen na fyzické zdraví člověka, ale i na psychické. Četl jsem, že pohlavní styk působí, zvláště při vrcholu orgasmu, „endokrinnologické tsunami“, které ty dva spojí i vnitřně. Je to i z přirozenosti člověka pochopitelné, protože tento akt může způsobit zplození dítěte, které bude potřebovat od rodičů péči cca 20 let na svou výchovu. Když se ten vztah rozbije, působí to zklamání, hlavně u ženy, která případně zůstane s dítětem. Při promiskuitním způsobu života se taková zklamání často opakují a ta mladá žena se zatvrdí. Vnitřně se podvědomě brání dávat se svým partnerům, aby při rozchodu to očekávané zklamání tolik nebolelo. Když konečně najde partnera, s kterým by přece chtěla strávit zbytek života, není schopná se mu vnitřně úplně odevzdat. Tím je ten vztah křehčí a snáze se rozbije.

Před sto lety byly rozvody výjimečnou událostí a společností zásadně odmítány. Rozvod byl hanbou, takže se manželé namáhali své problémy řešit. Dnes, kdy jsou rozvody běžné, lidé neváhají. Myslí si, že je to něco normálního. Často netuší, jaká je po rozvodu bída, hlavně pro děti.

Antikoncepce jakéhokoli druhu působí především špatně přímo na manželský vztah. Manželský akt má vyjadřovat vzájemnou lásku manželů. Při tom se mají vzájemně dávat a přijímat – úplně. I když ruší tento ideál např. únava, starosti nebo i hádky, přece jen se někdy daří manželům k tomu ideálu přiblížit. Ale když používají antikoncepci, říkají si – jistě podvědomě – „Já se Ti sice dám, ale bez své plodnosti, a o Tvou plodnost nemám zájem.“ A to má být vyjádření lásky? Takový manželský život má v sobě prvek systematického odmítání. A přitom je dítě přirozeným plodem manželské lásky. Patří k jeho podstatě. Manželský akt se stane lží. Odmítání dítěte znamená odmítání lásky. Není proto div, že v takovém vztahu láska slábne a vymírá. Nemůžeme se tedy divit, že se manželství rozpadávají a manželé se rozvádějí. Protože i většina katolíků používá antikoncepci, jsou rozpadlá manželství i u nich velkým problémem.

Mimořádná synoda pro rodinu v říjnu 2014 se zabývala problémem rozpadlých katolických manželství. Hledala pastorační přístup vůči lidem v této situaci. Nezabývala se však příčinami tohoto problému. Pro mne je jasné, že jediným řešením krizové situace je zavést u mladší mládeže systematické učení o nutnosti pohlavní čistoty před manželstvím – a k tomu samozřejmě i důvody – a pro snoubence důležitost manželské čistoty podle učení *Humanae vitae*. Nástrojem

k tomu je účasť na kvalitnom programe prirodzeného prístupu k regulácii početí, vrátane ekologického kojenia. K tomu nesmí chýbať morálny, praktický a zdravotní odôvodnenie tohto prístupu. Kurz LPP obsahuje tieto prvky.

STM nám pomohla stať sa manželmi naplno – telom aj dušou (osobná skúsenosť s STM)

Sme manželmi 9 rokov. Predtým sme spolu chodili 3 roky počas vysokej školy. Od začiatku chodenia sme spolu žili sexuálne, hoci sme boli kresťanmi (chodiaci každú nedeľu do kostola), ale mali sme v predstave svojho vlastného Boha s prikázaniami, ktoré vyhovovali nám. Na začiatku vzťahu som užívala HAK. Cítila som sa veľmi zle, fyzicky aj psychicky. Až teraz rozumiem prečo.

Keď sme sa vzali, HAK som vysadila a používali sme kondómy. Nevideli sme na tom nič zlé. Spustili sa mi obrovské problémy s mykózami. Veľmi sme túžili po bábätku. O prvé sme prišli, no 4 roky po svadbe sa nám narodil synček. Ďalej sme pokračovali v našom živote, bezo zmeny, ale naše manželstvo sa začalo nepozorovane meniť tak, že naše cesty nešli jedným, ale dvoma smermi. Prišiel ďalší potrat a ďalšie bábätko dievčatko. Boli sme šťastní, ale niečo v našom živote chýbalo. Nevedela som čo, no začínala som pociťovať veľkú prázdnotu, napriek tomu, že sme mali pekný dom, rodinu, dostatok financií. Stále tam niečo chýbalo.

Išli sme na kurz Rúť a tam sa stal ten zlom. Našla som to, čo zaplnilo moju prázdnotu – Boha. Pár dní po tom som sa začala učiť princíp STM (podľa knihy) a čo to znamená prijať svojho manžela takého, aký je, aj s jeho plodnosťou, a prijať svoje telo také, aké je. Zrazu po sebe túžime viac ako na začiatku. Každý mesiac sa na seba neskutočne tešíme a nevieme sa nabažiť jeden druhému. Naše milovanie už nie je sebecké, ale je skutočne o odovzdávaní sa jeden druhému a veľmi intenzívne pociťujeme manželskú jednotu.

Sme manželmi telom aj dušou. Mám taký pocit, že veľa rokov sme boli manželmi len telom... Máme z toho veľkú radosť, lebo toto sa premieňa aj do iných oblastí nášho života, našej komunikácie, našej úcte jeden voči druhému a podpory... Zo srdca prajem podobnú skúsenosť aj ďalším manželským párom, ktorým to zdieľam aj takouto formou. Vaše manželstvo sa môže aj vďaka tejto metóde veľmi zmeniť k lepšiemu.

Marka

Poznámka: meno pisateľky bolo z dôvodu zachovania anonymity zmenené.

Topánky, chaos, vesmír a Duch svätý alebo pár slov k pettingu Mária Schindlerová

Vošla som do predsieni. Zase! Zase sú topánky pohodnené, pardon – položené, vedľa regála na topánky. A ten je z jednej tretiny prázdny. Podľa topánok a botasiek viem, o koho ide. Zavolám: Poďte si to uložiť!

A jeden člen našej rodiny sa sekne: Nejdem! Dávať topánky do poličky je nepraktické. Takto ich mám pekne pripravené a hneď ich vidím. Keď sú v regáli, tak ich musím hľadať, a to zdržiava!

Namietam: Je nás doma sedem. Každý z nás má vyložené najmenej tri páry obuvi – niečo športové, niečo pracovné, niečo „slušné“, kolieskové korčule plus nejaké tie papuče pre návštevy. Keby každý rozmýšľal rovnako, tak by sme mali na zemi jednu veľkú kopu obuvi a chaos.

Zdá sa, že moje argumenty nie sú dosť racionálne. Ak chceš, tak to upratuj, ja to robiť nebudem, mne to nevyhovuje! Už som povedal, že to je nepraktické.

Nuž, dnes asi nepochodím. Mám smolu. Malá predsieň, tridsať párov obuvi a ja hľadám ďalšie dôvody, ako vysvetliť, že je *normálne* uložiť topánky do radu k ostatným tak, aby pred chrómovaným regálom zostal dostatočný priestor na prezúvanie, že poriadok nie je vymyslený na zbytočné šikanovanie, že ... že jednoducho to, čo je *pohodlné* jednému (aj ostatným), nemusí byť zároveň aj objektívne *dobré*.

Trochu mi to pripomenulo situáciu pred rokmi, keď som trojročného syna presviedčala, že na sánkach ho do kopca už nebudem ťahať. Nechcel z nich zísť a so slzami v očiach sa mi snažil vysvetliť: Ale ty mi nerozumieš! Mne je lepšie, keď ma ťaháš!

A čo to má spoločné s pettingom? Nejako podobne sa cítim, ak mám vysvetliť, že petting – dráždenie genitálií s cieľom *dosiahnuť orgazmus zámerne mimo kontextu manželského aktu* – nie je *normálne*, aj keď je to príjemné. Katechizmus nám hovorí, že je to *vnútorne (svojou povahou) nezriadený* skutok. Je to neporiadok. Orgazmus patrí k manželskému aktu. Prečo? Môžeme sa naň pozrieť ako na odmenu za prijatú zodpovednosť, za to, že sme ochotní dať si všetko, čo máme: ak je manželský akt sebadarováním, dávame všetko. Aj tú potenciálnu možnosť vzniku nového života. Ak si ho v danej chvíli z objektívnych dôvodov neželáme, tak máme spravodlivý dôvod zvoliť si abstinenciu od pohlavného aktu. Ale ak chceme len to príjemné – a následky už nie, tak sa podobáme, ako hovorí Kippley, človeku, čo chce cítiť na jazyku chuť jedla, ale potom ho zámerne vyvráti, aby jedlo nedodalo jeho telu energiu a silu. Znovu: je logické, normálne, že jedlo v určitej miere potrebujeme pre život. Je normálne, že jesť nám chutí, že vôbec môžeme cítiť chuť jedla. Je to normálne a dobré, že sa cítíme dobre, keď uspokojíme hlad a nasýtime sa. A zároveň prijímame (bez rozmýšľania) fakt, že prijaté jedlo nám dodá energiu (a niekedy aj kilá). Ak však niekto nechce priať alebo chce schudnúť, tak je žiaduce, aby obmedzil príjem nezdravej stravy, ale nie aby sa dostal do extrému: chuť jedla na jazyku cítiť, potom strčiť dva prsty do hrdla a jedlo vyvrátiť do záchodovej misy.

V intímnom živote je to podobne: nemôže byť normálne len cítiť chuť orgazmu a následky zamedziť. *Ak by bolo normálne a dobré dosahovať orgazmus mimo manželského aktu, načo sa potom obťažovať nejakým PPR?* – pýta sa kňaz a psychológ Karel Skočovský. Nebolo by jednoduchšie uvoľniť sexuálne napätie masturbáciou alebo použitím kondómu? (Argumenty o škodlivosti latexu, resp. o chýbajúcej neutralizácii prostredia pošvy semennou tekutinou sú z etického hľadiska málo relevantné).

Keď Boh stvoril svet, zem bola pustá a prázdna. Biblia používa slovo *chaos* – teda nesúlady, neporiadok, pustina, prázdnota. Ale vzápätí ďalšie slová Biblie sú: *Duch sa vznášal nad vodami*. Tento Duch svojím slovom spôsobil premenu *chaosu* na *kozmos* – teda súlad, poriadok. Celý vesmír je *kozmos* – súlad premien času, pohybu planét a hviezd, prírodných zákonov, že môžeme len žasnúť, keď tento poriadok spoznáваме. A nie je v našej moci ho meniť. Nemôžeme povedať: „Chcem, aby dnes v mojom dome neplatil gravitačný zákon.“ Rovnako je to aj s tým zákonom, ktorý nazývame prirodzeným: človek nemá moc meniť ho. Jednou z jeho zákonitostí je aj spojenie orgazmu s manželským aktom. (Ktovie – ak by plodenie nebolo spojené s orgazmom, tak by sme to možno ani nerobili ☺.)

Žijeme vo svete, kde hriech opakovane vnáša *chaos* do nášho života, myslenia i skutkov. Prosme Ducha svätého, aby vniesol do nášho života *kozmos*. Prosme ho, aby sme v pokore vedeli prijať aj to, čomu ešte nerozumieme – aby nebolo mierou nášho uvažovania len to, čo je pre nás pohodlné a príjemné. (Ak by som sa vrátila k situáciám z úvodu tohto článku, tak uvažovať len z tohto hľadiska je jednoducho *ne-normálne*.)

Manželský akt – šanca stretnúť sa s Bohom a svojim partnerom

Jozef a Simona Predáčovci

Počas druhého aprílového víkendu sme mali možnosť zúčastniť sa duchovnej obnovy s pátrom Ksawery Knotzom, autorom knihy *Sex, ako ho nepoznáte*.

O čom bola? O láske – Božej a manželskej. O pozvaní žiť jeden z plodov sviatosti manželstva – jednotu. Obsah tejto víkendovej obnovy aj so svedectvami účastníkov približuje text na webstránke kapucínov (<http://www.kapucini.sk/bratislava/?&detail=1136>):

„V manželstve a Cirkvi chce Boh zjavovať Svätú Trojicu – jednotu v rôznosti. Tejto téme a tiež dôvodom, prečo je potrebné v Cirkvi hovoriť o intímnom živote manželov a o sexualite otvorene, boli venované úvodné prednášky. Ďalej sa už hovorilo o samotnom manželskom akte ako o prostriedku budovania vzťahu a jednoty. Páter Ksawery dokázal s úctou, ale otvorene hovoriť o radoostiach a úskaliach plodného a neplodného obdobia manželov, o rozličných potrebách a túžbach žien i mužov, o prijatí vlastného a partnerovho tela a pohlavnosti. Záverečná téma o sexuálnych hriechoch nič neubrala na posolstve o dôležitosti, dobre a krásne manželského aktu.“

Teší nás, že absolvovať túto veľmi dobrú a podnetnú duchovnú obnovu môže každý aj teraz, zo súkromia svojho domova, vďaka súhlasu pátra Ksaweryho so sprístupnením nahrávok z tejto obnovy.

Odporúčame vám, aby ste si urobili čas spoločne si vypočuť (nie každý sám) jednotlivé príspevky (postupne, tak ako idú za sebou) a zamyslieť sa, k čomu vás vo vašom manželstve pozývajú. Nebudete ľutovať ☺.

Príhovory otca Ksaweryho si môžete stiahnuť zo stránky: <https://www.dropbox.com/sh/kqswoe1ywkp16o/AADFg9A-I7HlzI20178YLRlMa?dl=0>

KatRande už aj na Slovensku a v Čechách

Pri prednáškach pre mladých často dostávame otázku: Ako spoznám, či ten, ktorý sa mi páči, je ten pravý, a/alebo kde v dnešnej dobe nájsť partnera, ktorý/á by to so mnou a vzťahom k Bohu myslel/la tak ako ja? Jednou z odpovedí na tieto otázky môže byť od 1. mája tohto roka **prvá katolícka on-line zoznamka katRande**.

KatRande dáva možnosť slobodným Slovákom a Čechom nazrieť cez hranice a hľadať si vhodného partnera/partnerku pre život v oboch našich krajinách. Nedávna spoločná história, blízkosť pováh a hlavne veľký počet slovensko-českých manželstiev hovorí jasne: Slovákom a Čechom to spolu funguje a pristane.

KatRande je súčasťou medzinárodnej platformy kathTreff, ktorú pred 10 rokmi založila Gudrun Kugler v Rakúsku. Po jej veľkom úspechu sa on-line zoznamka rozšírila do susedného Nemecka, Švajčiarska a dnes už funguje v 11 európskych krajinách. V dohľadnej dobe by mali byť všetky tieto štáty prepojené, čo bude znamenať, že členovia katRande si budú môcť hľadať partnerov aj v iných členských krajinách (Rakúsko, Nemecko, Švajčiarsko, Maďarsko, Chorvátsko, Slovinsko, Litva, Lotyšsko, Rumunsko) a naopak.

K úspešnému hľadaniu partnera by malo napomôcť aj rokmi osvedčené vyplnenie vstupného formulára (ktorý je samozrejme dobrovoľný). V dotazníku každý zaregistrovaný člen odpovedá na otázky týkajúce sa viery, životných hodnôt či počtu detí. Dôležitými sú aj otázky o vzťahu k iným ľuďom, voľnom čase či poriadku, veci, ktoré nami hýbu, angažovanosti či postoj k intimité. Veľkou pomôckou je aj match-test, v ktorom si vyskúšajú zhodu s ďalším singlom opačného pohlavia.

KatRande pomáha nájsť partnera pre život, avšak, ako dodáva zakladateľka kathTreff Gudrun Kugler: „Zaľúbiť sa už musia sami!“

Zoznámením cez inzerát začali svoj vzťah aj rodičia emeritného pápeža Benedikta XVI. Jeho otec si v roku 1920 ako 43-ročný podal inzerát v miestnych novinách a o 6 mesiacov neskôr sa ženil. Po siedmich rokoch sa im narodil Jozef Ratzinger.

Upozornenie: link na webové stránky tejto katolíckej zoznamky má príponu .org, (teda www.katrande.org), nie .sk, ani .cz (tieto prípony vás presmerujú na stránky zoznamko.sk a katolickaseznamka.cz).

NOVINY Z RODINY LPP vydáva šesťkrát ročne ako členský bulletin Ústredí Ligy pár páru České republiky, o.s. David a Michaela Prentisovi, Fügnerova 143/9, 272 01 Kladno, tel: 312 686 642, e-mail: lpp@lpp.cz, internet: www.lpp.cz, číslo účtu: 215 288 136/0300. Minimální členský příspěvek 150 Kč /12,- € ročně. Adresa na Slovensku: LPP, Manželia Jozefa a Simona Predáčovci, Slovenskej armády 15, 95301 Zlaté Moravce, tel.: 0908 722 055, 0915 971 191, e-mail: lpp@lpp.sk, internet: www.lpp.sk, číslo účtu: 207 215 6257/0200. Kurzzy PPR pro manžele a snoubence – 4 setkání po 2½ hodinách, většinou v měsíčních intervalech. Kurzovné: v ČR 400 Kč, v SR 15,- € za pár. Jsme vděční za příspěvky pro práci Ligy.